

Prinsessen på ærten

Der var engang en prins; han ville have sig en prinsesse, men det skulle være en rigtig prinsesse. Så rejste han hele verden rundt, for at finde sådan en, men alle vegne var der noget i vejen, prinsesser var der nok af, men om det var rigtige prinsesser, kunne han ikke ganske komme efter, altid var der noget, som ikke var så rigtigt. Så kom han da hjem igen og var så bedrøvet, for han ville så gerne have en virkelig prinsesse.

En aften blev det da et frygteligt vejr; det lynede og tordnede, regnen skyllede ned, det var ganske forskrækkeligt! Så bankede det på byens port, og den gamle konge gik hen at lukke op.

Det var en prinsesse, som stod udenfor. Men gud hvor hun så ud af regnen og det onde vejr! Vandet løb ned af hendes hår og hendes klæder, og det løb ind af næsen på skoen og ud af hælen, og så sagde hun, at hun var en virkelig prinsesse.

“Ja, det skal vi nok få at vide!” tænkte den gamle dronning, men hun sagde ikke noget, gik ind i sovekamret, tog alle sengeklæderne af og lagde en ært på bunden af sengen, derpå tog hun tyve madrasser, lagde dem oven på ærten, og så endnu tyve edderdunsdyner oven på madrasserne. Dér skulle nu prinsessen ligge om natten.

Om morgnen spurgte de hende, hvorledes hun havde sovet. “Oh forskrækkeligt slet!” sagde prinsessen, “jeg har næsten ikke lukket mine øjne den hele nat! Gud ved, hvad der har været i sengen? Jeg har ligget på noget hårdt, så jeg er ganske brun og blå over min hele krop! det er ganske forskrækkeligt!”

Så kunne de se, at det var en rigtig prinsesse, da hun gennem de tyve madrasser og de tyve edderdunsdyner havde mærket ærten. Så ømskindet kunne der ingen være, uden en virkelig prinsesse.

Prinsen tog hende da til kone, for nu vidste han, at han havde en rigtig prinsesse, og ærten kom på Kunstammeret, hvor den endnu er at se, dersom ingen har taget den.

Se, det var en rigtig historie!

Prinsessa på erta

Det var ein gong ein prins som så gjerne ville ha ei prinsesse, men det skulle vere ei ordentleg prinsesse. Så reiste han heile verda rundt for å finne ei, men overalt var det noko i vegen med dei. Prinsesser var det nok av, men om dei var ordentlege prinsesser, kunne han ikkje finne ut av. Så kom han heim igjen og var så bedrøva fordi han så gjerne ville ha ei ordentleg prinsesse.

Ein kveld vart det eit frykteleg uvêr. Det lynte og tora, regnet styrta ned, det var ganske forskrekket! Så banka det på porten i byen, og den gamle kongen gjekk for å lukke opp.

Det var ei prinsesse som stod utanfor. Men som ho såg ut der ho stod i regnet! Vatnet silte av håret og kleda, det rann inn av skotuppen og ut av hælen, og så sa ho at ho var ei ordentleg prinsesse.

– Ja, det skal vi nok finne ut av! tenkte den gamle dronninga, men ho sa ikkje noko. Ho gjekk inn i soverommet, tok av alle sengekleda og la ei ert på botnen av senga, så tok ho tjue madrassar, la dei oppå erta, og så endå tjue ærdunsdyner oppe på madrassane. Der skulle prinsessa få liggje om natta.

Om morgonen spurde dei henne om ho hadde sove godt.

– Å, nei skrekkeleg dårleg! Eg har ikkje lukka eit auge i heile natt. Gud veit kva det har vore i senga? Eg har lege på noko hardt, så eg er ganske brun og blå over heile kroppen! Det er heilt forferdeleg.

Og då skjønnte dei at dette var ei ordentleg prinsesse, sidan ho kunne merke erta gjennom tjue madrassar og tjue ærdunsdyner. Så ømskinna kan berre ei ordentleg prinsesse vere.

Prinsen tok henne til kone, for no visste han at han fekk ei ordentleg prinsesse. Erta kom på kunstmuseet. Og der kan du sjå henne ennå, viss ingen har teke henne.

Ja, sjå det var ei ordentleg historie!

Prinsessan på ärtan

Det var en gång en prins som ville gifta sig med en prinsessa, men det skulle vara en riktig prinsessa. Så han reste hela världen runt för att hitta en, men överallt var det något som var fel. Prinsessor fanns det gott om, men var de riktiga prinsessor? Det var svårt att avgöra, alltid var det något som inte stämde. Så kom han då hem igen och var så bedrövad, för han hade så gärna velat finna en riktig prinsessa.

En kväll blev det ett förskräckligt oväder; det blixtrade och dundrade, regnet öste ner, det var alldeles förskräckligt! Då bankade det på slottsporten och den gamle kungen gick dit och låste upp.

Det var en prinsessa som stod utanför. Men så hon såg ut! Vattnet strömmade nedför hennes hår och kläder, det rann in genom tåhattorna och ut genom hälarna på skorna, och så påstod hon ändå att hon var en riktig prinsessa.

– Ja, det ska vi nog ta reda på, tänkte den gamla drottningen, men hon sa ingenting, gick bara in i gästrummet, lyfte bort alla sängkläder och la en ärtan i botten på sängen. Sedan la hon tjugo madrasser ovanpå ärtan och så tjugo dynor, stoppade med ejderdun, ovanpå madrasserna. Där skulle nu prinsessan sova.

Morgonen därpå frågade de henne om hon hade sovit gott.
– Å nej, förskräckligt dåligt, sa prinsessan, jag har nästan inte fått en blund i ögonen! Gud vet vad som fanns i sängen. Jag har legat på något hårt. Jag har blåmärken över hela kroppen. Det är alldeles förfärligt!

Så fick de då veta att hon var en riktig prinsessa, eftersom hon hade känt ärtan genom tjugo madrasser och tjugo dynor, stoppade med ejderdun. Så ömhudad kunde ingen annan än en verklig prinsessa vara.

Prinsen gifte sig förstås med henne eftersom han nu var säker på att ha funnit en riktig prinsessa, och ärtan kom på museum där man än i dag kan få beskåda den, om ingen har stulit den.

Se, det var en riktig historia!

